

blevet fortsat i 1970 med det i Genève udarbejdede aftaleudkast om forbud mod anbringelse af kerne- og andre masseødelæggelsesvåben på havbunden. Et opmuntrende træk var også fortsættelsen i nær fremtid af drøftelserne om en begrænsning af de strategiske våben. Et særligt ansvar hvilede indenfor dette område på stormagterne og angik såvel udviklingen som deployeringen af både offensive og defensive våben.

Philippinerne og *Peru* appellerede til Frankrig om at bringe atomprøvesprængningerne i Stillehavet til ophør under henvisning til deres skadelige virkninger på havets ressourcer, der udnyttedes af de lande, der grænsede op til Stillehavet.

Flere udviklingslande foretog en sammenligning mellem de samlede militærudgifter på over 200 milliarder dollars om året og de årlige statslige bistandsydelser til udviklingslandene på 7 milliarder dollars, og påpegede, at udviklingsproblemet ikke kunne løses, så længe dette misforhold bestod. Som en konkret foranstaltning foreslog *Ghana* alle militærudgifter reduceret med 4 pct. om året over en 25-årig periode og de således frigjorte midler anvendt til udligning af verdens økonomiske ulighed.

8. Økonomisk udvikling, handels- og bistandsspørgsmål.

En lang række talere kom ind på problematikken omkring strategien for det andet udviklingstiår.

Mange udviklingslande udtrykte skuffelse over resultaterne af det første udviklingstiår og nogen skepsis med hensyn til udsigterne for bedre resultater i det andet udviklingstiår. Grunden hertil var i de første række, at de industrialiserede lande fortsat vægrede sig ved at påtage sig de nødvendige forpligtelser overfor udviklingslandene.

En række vestafrikanske og mellemamerikanske lande fremhævede den fortsatte forværring i bytteforholdet mellem råvarer- og færdigvarer, som umuliggjorde en øget import af kapitalgoder til udviklingsformål, og fandt, at der gennem internationale aftaler burde sikres udviklingslandene rimelige og stabile priser for deres råvareeksport. Ligeledes hæmmede en protektionistisk handelspolitik i mange industrialiserede lande ud-

viklingslandenes bestræbelser på at øge deres eksportindtægter, og en række lande, især blandt de latinamerikanske, appellerede til de udviklede lande om gennemførelsen af generelle toldpræferencer for udviklingslandenes begyndende industrieksport.

Visse udviklingslande henviste til det grelle misforhold, der bestod mellem de videnskabelige og teknologiske sejre, mennesket havde fejret gennem de seneste år, og den nød og elendighed, som hovedparten af jordens befolkning fortsat levede under.

Flere vestlige lande udtalte sig i ret optimistiske vendinger om udsigterne for det andet udviklingstiår. Således fandt *Holland*, at alene den kendsgerning, at det i strategien erklæres at være en opgave for hele det internationale samfund at sikre udviklingslandenes økonomiske og sociale fremskridt, måtte betragtes som en historisk begivenhed.

Statsminister *Baunsgaard* udtalte, at strategien var udtryk for alle befolkningers og regeringers beslutsomhed om at anvende deres kræfter til fremme af økonomiske og sociale fremskridt i udviklingslandene, og udgjorde en ramme for konkret og fælles handling fra udviklingslandenes og de udviklede landes side. Danmark var rede til efter sin bedste evne at deltage i denne proces.

Ghana udtrykte bekymring over det stadig voksende gældsproblem, som mange udviklingslande stod overfor, og som i vid udstrækning skyldtes de industrialiserede landes importpolitik og de igennem de senere år skærpede bistandsvilkår. Der var behov for en 3-4-dobling af de nuværende overførsler til udviklingslandene, hvis disses problemer skulle løses.

Visse udviklingslande beklagede sig over, at en stor del af den bilaterale bistand, de modtog, var bundet på forskellig vis eller underkastet politiske betingelser.

Frå de østlige landes side fremsattes de traditionelle synspunkter om, at udviklingslandenes manglende udvikling var et resultat af kolonimagternes udbytning, og at kun et ændret økonomisk og socialt system ville kunne bringe disse lande virkelige fremskridt. De tog afstand fra det internationale bistandsarbejde i dets nuværende form, men tilbød at fremme udviklingslandenes eksport gennem bilaterale handelsaftaler og